

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Slovenskej republiky – Słowacja) – Slovak Telekom a.s. / Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

(Sprawa C-857/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Artykuł 102 TFUE – Nadużycie pozycji dominującej – Podział kompetencji między Komisję Europejską a krajowe organy ochrony konkurencji – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 11 ust. 6 – Pozbawienie krajowych organów ochrony konkurencji ich kompetencji – Zasada ne bis in idem – Artykuł 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2021/C 138/13)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Slovak Telekom a.s.

Druga strona postępowania: Protimonopolný úrad Slovenskej republiky

Sentencja

- 1) Artykuł 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 i 102 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że organy ochrony konkurencji państw członkowskich zostają pozbawione kompetencji do stosowania art. 101 i 102 TFUE wówczas, gdy Komisja Europejska wszczyna postępowanie w celu przyjęcia decyzji stwierdzającej naruszenie tych postanowień, pod warunkiem jednak, że ten formalny akt dotyczy tych samych naruszeń art. 101 i 102 TFUE, jakich miało dopuścić się to samo lub te same przedsiębiorstwa na tym samym lub tych samych rynkach produktów i tym samym lub tych samych rynkach geograficznych w tym samym lub w tych samych okresach, co naruszenia będące przedmiotem postępowania lub postępowań wszczętych wcześniej przez te organy.
- 2) Zasadę ne bis in idem ustanowioną w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że znajduje ona zastosowanie do naruszeń prawa konkurencji takich jak nadużycie pozycji dominującej w rozumieniu w art. 102 TFUE i zakazuje ona ponownego karania lub ścigania przedsiębiorstwa za antykonkurencyjne zachowanie, za które zostało ono ukarane lub za które nie ponosi ono odpowiedzialności, jak uznano we wcześniejszej, niepodlegającej zaskarżeniu decyzji. Zasada ta nie znajduje natomiast zastosowania wówczas, gdy wobec przedsiębiorstwa toczy się postępowanie i gdy zostaje ono ukarane odrębnie i niezależnie przez organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego i przez Komisję za naruszenia art. 102 TFUE dotyczące odrębnych rynków produktów lub odrębnych rynków geograficznych lub gdy organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego zostaje pozbawiony kompetencji na podstawie art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1/2003.

⁽¹⁾ Dz.U. C 36 z 3.2.2020.